

[Krag.]

man i Lovforslaget fandt en Form, eller i hvert Fald i den kommende Betænkning fandt et Udtryk for Muligheden af den yderligere Betyggelse, som vilde ligge i, at Staten ydede en vis Garanti for Reparation af saadanne Skader ud over den, der ligger her i Loven, eller i hvert Tilfælde gav Udtryk for, at landsomfattende Ødelæggelser selvfølgelig ikke kan repareres gennem en Lovgivning som den, der her foreligger, men at da bliver det Statsopgave at løse Problemet.

Jeg ser ogsaa i Betænkningen fra den svenske Forsikringsinspektion af 7. September 1939, at man i Sverige netop peger paa dette Forhold, som jeg her er inde paa: Statens afgørende Interesse i denne Opgaves Løsning, hvis den antager et saadant Omfang, at den overstiger de Kræfter, som med Rimelighed kan kræves stillet til Disposition til denne Opgaves Løsning fra et Udsnit af Befolkningen, fra Bygningsejerne i Landet.

I øvrigt er det naturligvis glædeligt at erfare, at Lovforslaget har faaet principiel Tilslutning fra hele den Række af Grundejerforeninger, som er nævnt i Ministerens Forelæggelsestale, og at det ogsaa har faaet principiel Tilslutning fra Landbrugsraadet. Jeg skal slet ikke her komme ind paa at gennemgaa Enkeltheder; det har den højtærede Minister jo udførligt gjort, og det har ogsaa den ærede socialdemokratiske Ordfører været inde paa nu, saa det er overflødigt, at jeg gentager en saadan Redegørelse, men jeg kan dog ikke undlade at sige, at jeg paa visse Punkter finder Uklarheder i Lovforslaget, som det er ønskeligt i Samraad med den højtærede Minister at faa klaret i et Udvalg, hvor man saa ogsaa vil kunne faa Oplysning om, hvad det er for Forbehold over for Enkeltheder i Lovforslaget, Fællesforeringen af jydskse Grundejere har taget.

Ja, jeg hilser med Tilfredshed, at dette Forslag er fremsat her i Tinget. Jeg yder paa ny min Anerkendelse af den Hurtighed, hvormed der er arbejdet i denne Sag baade af Udvalget og af Ministeren, og jeg slutter med at anbefale Lovforslaget til en saglig og velvillig, men ogsaa hurtig Behandling her i den høje Rigsdag.

Aksel Møller: Det er jo en Glædesdag for den højtærede Indenrigsminister. Fra alle Sider er han paa Forhaand sikker paa Tilslutning til det Forslag, som han har fremsat. Heller ikke mit Parti synes, at der i dette er noget at bebrejde den højtærede Indenrigsminister, dels og først og fremmest af den Grund, at mit Partis Formand

her i Salen, det ærede Medlem Hr. Henning Hasle, ved en tidligere Lejlighed har efterlyst et Forslag af denne Karakter, dels fordi den højtærede Indenrigsminister jo har valgt den Fremgangsmaade ved Lovforslagets Tilblivelse helt og fuldt at lægge det i Hænderne paa den højeste Sagkundskab inden for Omraadet at tilvejebringe de Regler, der skal bygges paa. Jeg deler med tidligere Talere fra denne Plads Glæden over Principperne i det Forslag, der her foreligger, men jeg kan forstaa — det røbede jo ogsaa foregaaende Talere ved de Problemer, de har taget under Behandling —, at der for det sagkyndige Udvalg har rejst sig en Række Spørgsmaal, om hvilke hverken vi eller det i Virkeligheden kunde sige noget helt afgørende eller dømme med Sikkerhed. Det er jo i Dag, hvor Lovforslaget bliver til, i denne Tid, hvor det er skrevet, umuligt at sige, i hvilken Tilstand vort Land vilde kunne befinde sig, hvis den Risiko, som der her lovgives for, skulde blive effektiv. Hvad ved vi om Stats og Kommunes økonomiske Evner, om vort Pengevæsens Tilstand, om Værdiernes Højde, om Erhvervslivets Kræfter, hvis Danmark virkelig kom ud for Begivenheder, som satte en Krigsforsikring af denne Art i Gang? Derfor maa der for Udvalget have foreligget en Mangfoldighed af Problemer, som Forsikringsfolk vel har teknisk Øvelse i at besvare, naar det er fredelige Forudsætninger, de tager Henblik paa, men som de, naar det er Krigsforhold, der er Genstand for Lovgivning, staar uden nogen særlig Forbindelse med. Der er ikke noget Fortilfælde i andre Landes Lovgivning, der har ikke været Erfaringer paa dette Omraade at høste, og derfor forekommer det mig, særlig derfor forekommer det mig, at det Resultat, der foreligger, paa overbevisende Maade har undgaaet alt for megen Fantasi, er blevet i det nøgterne og derved er i Stand til at klare de væsentligste af de Problemer, vi kan tænke os vi har Kræfter til at tage fat paa Løsningen af, om de blev virkelige.

Mit Parti er ganske enigt i, at Krigsrisiko for Bygninger i privat Eje ikke, saaledes som det er ønsket i nogle Kredse, bør lægges paa Staten. Der synes ikke at være noget juridisk Grundlag for at placere et Erstatningsansvar paa Statsmagten. Tværtimod er de lærde vist enige om, at Krigsskade, hvormed man vel maa sidestille den tilfældige Skade, der kan ske ved tilfældige Neutralitetskrænkelser, er Staten erstatningsretligt uvedkommende. Professor Vinding Kruse siger i sit Værk „Ejendomsretten“: at alene den Kendsgerning, at